

(almenys en el S. XVI: Eug. de Salazar, 1573, Woodbridge 1519);³ *ruma* en lloc del cast. *rimero* = *rima*, s'usa avui a Santo Domingo, Cuba i tota l'Amèrica del Sud fora del Ríu de la Plata; però que en alguns punts de l'extrem Sud castellà i portuguès s'usi *arri-* 5 *mar* en el sentit d'*arrumar* o viceversa⁴ no és indicatiu de res vàlid per a l'etimologia, tractant-se de llenguatges mariners tardans que era ben natural que confonguessin dos mots tan semblants.

No hi ha proves segures que un *arumar* «arrimer» 10 hagi realment existit, almenys en occità antic (PDPF només: si de cas, doncs, rar i molt tardà), un francès *arrumer* apareix només des del S. XVII i avui en algun patuès normand i picard. En conjunt tot això té una realitat, encara que tardana, i limitada a algunes zones de llenguatge no precisament conservador. I aquí sí que es tracta del germanisme. Però ni la data ni el significat no poden comparar-se amb els del verb iberoromànic; de més a més, ací el centre i la base no està en un verb sinó en el nom: el substantiu *run* 20 'lloc' a Guernesey, való *rumé* 'escotilla', 'espai entre dues parets', oc. *rum* 'espai de la sentina reservat per a la càrrega', caràcter bàsic, del qual constitueix una contraprova la forma verbal amb -n-: *aruner* (Godefroy, Cotgrave, Moisy, Fleury), car el duplicat *aruner-arumer* és la prova més palesa que puguem desitjar que l'arrencada es troba en el substantiu *rum*: és a dir el germ. *rûm* 'espai', sigui en la seva forma anglesa o en la neerlandesa.

Estem, doncs, en presència del cas de dos parò- 30 nims, de forma bastant semblant però de sentit ben diferent, que els lexicògrafs estrangers s'han obstinat a confondre. El català, on la confusió de sentits no ha arribat mai ni a insinuar-se, acaba de fornir-ne la prova. El fet que els mots *rimero* 'munt d'objectes o mercaderies' [S. XIII], i *rima* id. [fi S. xv] existeixin en cast. i no en català, fa pensar que aquests vagin contribuir a la confusió, i que en ells hi hagi ja, per la seva banda, una suma de dos ètims, la família d'*ar-* 40 *rimar* i la de l'ar. *rizma* 'bala de mercaderies', 'feix o munt d'objectes' (d'on el cast. *RESMA* i el cat. *RAIMA*): més responsable aquest del significat i més responsable l'altre de la forma del mot.

DERIV.: *Arrim*: és mot pròpiament català en el sentit de 'balma o penya prominent que serveix de redós 45 o sopluig', amb el qual s'usa en el Migjorn valencià: *Morro* i *Cova de l'Arrim* a la Vall de Laguar, *Penya de l'Arrim* a Fageca (1963), a diversos punts s'usa la forma acastellanada *arrimo* (*AlcM*), i sembla que també *arrimo* i *arrimêt* siguin castellanismes a Ciutadella 50 (mossarabismes?, poc versemblant); notem en castellà que en el *Quixot* (I, xxxiii, f° 170r) sembla significar 'puntals', 'munts de terra' o cosa així, en relació amb l'ús etimològic d'*arrimar*, estudiat supra. *Arrima* (empordà, *AlcM*); 'llenca pròxima', d'on l'ús prepositiu 55 (contracció provinent de *a arrima*) que observo en el Migjorn valencià: «la séquia va a 'rima (de) carretera» sento a Gandia; «hi ha un pinaret a 'rima carretera» i «allò està a 'rima via» a Gaianes (1963).

Arrimall, *rimall*, 'balma protectora': «la Coveta és 60

un *arimall*, no és 'cova negra» a Tollos; «la cova dels Canallons no és més que un *rimall* de penya, com si fóra un covarxó» a Xeresa; «està sobre una riba: un *rimall*» a Potries, «allí hi ha uns *rimalls*: un peu de cingle» a Quatretondeta (1963). Amb un sentit semblant *arrimança* a la Plana i Maestrat: *Penyes de l'Ar-* 5 *rimança* a Fondegulla; «on hi ha pintures rupestres és a *La Coveta*, que és una *arrimança*» (balma on s'aixopluga el bestiar) a Culla; id. a La Torre d'En Besora: «la Cova del Mas de Barreda és una *arrimança*» (1961). *Arrimat*, usat quasi adverbialment, 'molt acostat': «el Canalet de Reg és *arimat* als horts» Xeresa, «el Cano és *arimaet* al Xúquer» Alzira (1962). *Arrimadera*. *Arrimadós*. *Arrimadura*. *Arrimament*. 15 *Desarrimar*. *Arrumbar* 'arraconar' (tort. maestr.) és un castellanisme poc usat i de ben escassa extensió comarcal en català.

1 En acceptar-la Cuervo estava sota la influència de la convicció que *rumbo*, port. *rumo*, tenia el mateix origen germànic. Però és una idea falsa, veg. *RUMB*. — 2 Potser en el fons és un biaix que ha pres això de *arrimar-se a una opinió o a una doctrina* el que entén ja Berceo quan escriu *adrimar seso o sapiencia*, encara que tiri cap a la idea d'«encertar» (*SMill.*, 210); en tot cas sembla que mostra consciència amb aquest prefix *ad-* que usa un derivat de *rim-* amb el prefix de matís transitiu. Cf. en la n. 8 del DCEC frases connexes, però que semblen deturpades pels mss. — 3 *Arrumar* i *desar-* 20 *rumarse* amb referència a la càrrega o estiba d'una embarcació ja són, segons Mtz. López, en el *Foro de Layron* que és de la fi del S. XIV, asturià o gallec (*BilFilUnivChile* XI, 9 i 12, s. v. *cantil*). — 4 A la costa de l'Alentejo, o a Chilóe (en el Pacífic Sud, illa de parlar ben mariner).

Arrinflar, V. *inflar* *Arrinxar*, *arinxolar*, V. *rinxol* *Arriola*, forma antiga de *Riola*, que de cap manera no pot venir del base com diu *AlcM* (altrament bc. 40 *arriola* no significa 'pedregar' sinó 'cabana de pedra' o més aviat 'palanca de la pedra' i la seva forma antiga seria *karriola*).

Arriot, V. *arri* *Arris*, V. *ris* *Arrisc*, *arriscada*, *arriscadament*, *arriscadís*, *arriscar*, *arriscat*, V. *risc* *Arriçada*, *arriçador*, *arriçar*, V. *rissat* *Arristar*, mal llegit segurament per *arriçar* (risc comercial), V. *risc* *Arritmia*, *arritmic*, V. *ritme* *Arri-tranc*, *arri-tranca*, V. *anca* *Arrize*, *arriçòfita*, V. *arrel* *Arro*, V. *eixar-* 45 *reït* *Arro* 'gramínia muntanyenca' i *Arro*, V. *arros* (nota) *Arrobament*, *arrobar*, V. *robar* i *rapar* *Arrocador*, *arrocac*, V. *roca* *Arrodellat*, *arrodí*, *arrodoladís*, *arrodolar*, V. *roda* *Arrodonida*, *arrodoniment*, *arrodonir*, *arrodonit*, V. *rodó* *Arroentar*, V. *roent* *Arrofaixar*, V. *re-faixada* (FAIXA) *Arrogació*, V. *rogativa* *Arrogallat*, V. *rogall* *Arrogament*, *arrogància*, *arrogant*, *arrogar*, *arrogatiu*, V. *rogativa* *Arroglar*, V. *roillo* (RODA) *Arromançar*, V. *romança* (ROMA) *Arromangall*, *arromangar*, *arromango*, V. *mànega* (MÀ) *Arromaticar*, V. *reuma* *Arromballat*. 50 V. *romball* *Arrombollar*, V. *romboll*